

[Holstein.]

ikke er — og neppe heller bliver i vor Levetid, om overhovedet nogen Sinde.

Jeg tror, den højtærede Udenrigsministers Internationalisme, økonomisk og politisk, er et farligt Spil med danske nationale Livsinteresser, et Spil, som meget let kan bringe endnu større Skuffelser, end den højtærede Minister allerede har lidt. Det vilde være heldigt og velbetænkt, om Danmarks Udenrigsminister under de nuværende Verdensforhold talte noget mere dæmpet og gik noget sagttere med Dørene i Genève. Mere formaalstjenligt for Fremme af den internationale Détente, Afspænding, som vi alle maa ønske, mere formaalstjenligt end militær og toldpolitisk Nedrustning vilde det være, om pacifistiske og frihandelspolitiske Veltalenheder i Genève nedrustede en lille Smule, eller i det mindste holdt Vaabenhvile, indtil vi havde Vished for, at de Forhold, som vi aldeles ikke magter at øve bestemmende Indflydelse paa, kommer til at forme sig, saaledes som alle Danske ønsker og maa ønske det.

I det Forlig, som de Konservative har sluttet med Regeringen, er der jo ikke Antydning af Indrømmelser fra Regeringen til den Ny-Orientering paa det handelspolitiske Omraade, som længe har været et konservativt Programkrav — hidtil forgæves, men som nu har faaet en saadan Akcentuering, at Spørgsmaalet, synes det mig, i Virkeligheden slet ikke længere drejer sig om det, vi Konservative for nogle Aar siden kaldte den aktive, den positive Handelspolitik, en Politik, sigtende til at tilvejebringe Tarifhandels-traktater uden Opgivelse af Mestbegunstigelsesklausulerne, men det, Spørgsmaalet i Virkeligheden nu drejer sig om, er en Overgang til Præferencetoldtraktatsystemet, altsaa i Virkeligheden et Opgør, en Opgivelse af Mestbegunstigelsesprincippet.

Det vilde være interessant at faa at vide, om den højtærede Handelsminister med de mange Antydninger og forblommede Udtalelser, han har fremsat paa dette Omraade ved forskellige Løjligheder, bl. a. paa Købestævnet i Fredéricia, har tænkt paa Spørgsmaalet om Danmarks Opgivelse af Mestbegunstigelsesprincippet. Thi det staar nemlig urokkeligt fast — det gent-

ger jeg —, at dansk Landbrugs Eksportmarkeder kan ikke udbedres, kan ikke underbygges og udvides ad handelstraktatmæssig Vej uden ved, at vi gaar over til Præferencetraktatsystemet; det er ganske umuligt at gøre det paa anden Maade.

I en saadan Landbrugskrise som den, vi nu staar i for det danske Landbrug, en Krise, uhørt i hundrede Aar, synes det mig, at det var de danske Landbrugs Repræsentanters selvfølgeligelige Opgave og Pligt at føre Spørgsmaalet om Nødvendigheden eller Betimeligheden af en Ny-Orientering paa det handelspolitiske Omraade frem. Men i den Henseende har vi jo stadig intet hørt fra Venstres Side, ikke det svageste Tegn til Anerkendelse og Forstaaelse af, at Situationen nu er en helt, helt anden, end den var i de mange Aar, da Partiet Venstre ikke med Urette var Tilhænger af Frihandelssystemet.

Jeg skal dernæst blot til Slut gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Socialminister, som jeg aabenbart meget mod min Villie med mine Udtalelser forleden om Indholdet af hans Kronik om vor moderne Socialisme er kommet til at krænke personligt. Den højtærede Socialminister indskærper mig, at Adel forpligter; og det er jo en Paamindelse, som vi, der er saa ulykkelige at leve i en Tid, hvor det er Aristokraterne, der er Pariaer, jævnlig faar indprentet af det socialiserende Demokratis Repræsentanter. Vi faar indprentet, at Adel forpligter, forpligter til det yderste i alle Henseender, moralsk, retligt, socialt, politisk — og Gud ved, hvor det ikke forpligter. Det faar vi at vide i Tide og i Utide, men jeg har Indtrykket af, at Kravene i den Henseende ofte stilles af Demokrater, hvis Indstilling er den, at de i stigende Omfang søger at skubbe Forpligtelser fra sig og at skrabe de flest mulige Retligheder til sig.

Jeg anser det paa ingen Maade for usandsynligt, at den højtærede Socialminister er i Besiddelse af en marxistisk Idealisme, som ikke er almindelig blandt hans Partifæller i Øjeblikket, at den højtærede Socialminister hører hjemme paa den marxistiske Filosofis fjerne og høje Tinder og paa de elysæiske Marker, hvor Proletariatet har overtaget alle Produktionsmidlerne, og Proletariatet dikterer, hvad